

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΛΑ, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Επί τέλους αποφασίσαμε να κάμωμε έρευνας επί τόπου, να μεταβούμε εις την μυστηριώδη κοιλάδα. Έν τώ μεταξύ ο κ. Τρελόνου με έστειλε στην Όλλανδία, για να αναζητήσω τους κληρονόμους του Όλλανδού συγγραφέως και να εξακριβώσω κατά πόσον ήτο αληθινή ή ιστορία.

Ανεκάλυψα τού σπιτι του Βάν Χίντ και έμαθα ότι κανείς από τους προγόνους του δεν ήτο ζωντανός. Εζήτησα τότε να μάθω τι είχε απογίνει ή συλλογή των αρχαίων θησαυρών. Έπεσεξέφθη τα μούσεια των κυριωτέρων Όλλανδικών πόλεων. Επί τέλους, εις ένα από τα παλαιά κοσμηματοποιεία της πόλεως Χούρν, ανεκάλυψα ένα τεράστιο ρουμλίνι, σκαλισμένο εις σχήμα σκαραβέου, με έπτά άστρα και ιερογλυφικούς χαρακτήρας. Ο έμπορος, ό οποίος ήτο γέρον, δεν κατεγίνετο με μελέτας, και άγνοούσε την σημασίαν της έπιγραφής. Δεν εγνώριζε καν την ύπαρξιν του βιβλίου του Βάν Χίντ, ένευθεμείο απλώς τό όνομα του Όλλανδού περιηγητού, τό όποιον εμάτο εις όλη την Όλλανδία. Εκτιμούσε τό κόσμημα μόνο εις την άξία που είχε ένας πολύτιμος λίθος, έθεωροΰσε μάλιστα τό ρουμλίνι ως έν μέρει κατεστραμμένο από τά σκαλισμάτα της έπιγραφής. Ήταν μάλλον λογικός εις τός άπαιτήσεις του για την πώλησιν του κοσμήματος. Έγώ είχα μαζή μου άφθονα χρήματα, που μου είχε δώσει ο κ. Τρελόνου, ό οποίος είνε πλουσιώτατος και γενναίοδωρος. Επέστρεψα εις τό Λονδίνον με τό κόσμημα κλεισμένο στό χουτί του, ένθουσιασμένος για την έπιτυχία της άποστολής μου.

Αυτό τό κόσμημα ήτο τρανή απόδειξις της έκκληρικής ιστορίας του Βάν Χίντ. Ο κ. Τρελόνου έτοποθέτησε τό θησαυρό τό κόσμημα εις τό μεγάλο χρηματοκιβώτιό του. Και αποφασίσαμε να άρχίσωμε με πίστιν και ελπίδα την έξερεύνησί μας.

Ο κ. Τρελόνου ήτο πολύ δυσραστη- μένος που θα άφηνε την νεαρά σύζυγό του, που ελάτρευε, για να έπιχειρήσιν αυτό τό ταξείδι. Εκείνη που τόν άγαπούσε έπίσης, την ώθησε εις την έκπληρωσι αυτής της έπιθυμίας. Έκαρνε τις άνησυχίες της, σάν καλή σύζυγος που ήτο και έτσι τό ταξείδι άπερασίσθη άριστικώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

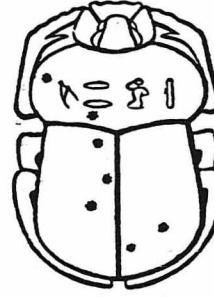
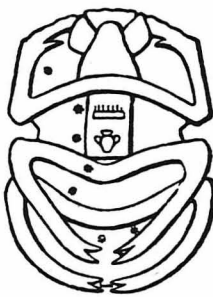
Ο Τάφος της Βασιλισσας

Ο κ. Τρελόνου και έγω είχαμε την αυτή θεοική έπιθυμία. Εκείνος είχε πλήρη πεποιθήσιν εις την έπιτυχίαν του σκοπού μας. Έγώ άνησυχούσα, μήπως με την ένδιαφέρουσαν άφιγήσιν του Όλλανδού, άλλου είχαν προλάβει και μήπως τά ζητούμενα ύπληξαν ήδη εις κανένα μουσειό. Ο φίλος μου δεν είχε καμμία άμφιβολία. Τόν καιρό εκείνο ή Αίγυπτος δεν παρουσίαζε ασφάλεια διά τους περιηγητάς, ιδιαίτέρως δέ διά τους Άγγλους. Ο κ. Τρελόνου όμως ήτο γενναίος και δεν έφοβείτο τόν κίνδυνον. Έγώ δεν είμουν δειλός. Επήραμα μαζή μας μερικούς Άραβες, που μάς ήταν γνωστοί από προηγούμενα ταξείδια εις την έρημον. Εις αυτούς είχαμε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Είμεθα άρκετοί ώστε να προστατευθώμε, έν περιπτώσει ληστρικής επιθέσεως. Είχαμε έξασφαλίσει την σωτηριά όποσδήποτε των Άγγλων αξιωματικών. Εφυγάμε για την έρημον. Κατόπιν άρκετών περιπετειών δευτερευούσης σημασίας, άφου περάσαμε την σειρά των λόφων, που αναφέρονται στό βιβλίον, έφθάσαμε την ώρα της δύσεως του ήλιου εις την μυστηριώδη κοιλάδα. Η κοιλάς ήταν γεμάτη από ύψηλούς και άπότομους βράχους, που ήταν σκενοί εις τό κέντρον, και πλατείς εις την κορυφή. Τό πρωί είμεθα εις την αντίθετη πλευρά και παρατηρήσαμε την τρύπα, που βρισκόματες ψηλά στό βράχο και τά ιερογλυφικά σχήματα, που ήταν τοποθετημένα εκεί, για να κρύβουν βεβαία αυτήν την μυστηριώδη τρύπα!

Άλλά τά ιερογλυφικά, τά όποια είχαν καταπλήξει τόν Όλλανδό, δεν παρουσίαζαν κανένα μυστήριον για μάς, που τά γνωρίζαμε. Τό πλήθος των σωφών που είχαν δώσει την ψυχή και την ζωή τους για την ανακάλυψιν των αιγυπτιακών ιερογλύφων, είχε άνοίξει την μυστηριώδη φυλακή της Αιγυπτιακής γλώσσης. Έμεις που έξραμα τά μυστικά της, έμάθαμε άπο τις ύπογραφές, που ήταν χαραγμένες εις τόν βράχο, τό τί είχαν γράψει οι Θιβαίοι ιερείς πρό πενήντα περίπου αιώνων. Διότι αι ύπογραφαί αύται ήταν έργα των ιερέων. Έδιαβάσαμε την έξις φράσιν, που ήταν χαραγμένη με ιερογλυφικά γράμματα :

«*Εδώ οι Θεοί δεν συναντώνται. Ο Ανώνυμος Δάιμον τούς βρίζει και μένον για πάντα μόνοι. Μη προχωρήξ, γιατί ή έκδικισίς των θά σέ συντρίψη.*»

Η ειδιοποίησις θά ήτο τρομακτική εις την εποχήν αυτήν. Η παράδοξις θά ήτο περισσότερον τρομακτική άκόμη κατόπιν. Το σύμβολον επαναλαμβάνετο έννάκι φορές. Τά σχήματα άναπαριστούσαν επίσης τόν Άνω Κόσμον, τόν Κάτω Κόσμον και τόν Ουράνο. Για τόν «Ανώνυμο Δάιμονα» δεν ύπληχε καμμία έπίεικεια και οι

Τό παράδοξο κίσημα των έξις άστέρων.

Θεοί τόν είχαν καταδικάσει να μη άναστήθι ποτέ εις κανένα Κόσμον και να μείνι πάντοτε εις τόν Κόσμον του Θανάτου.

Ο κ. Τρελόνου και έγω δεν άναφέραμε αυτά που διαβάσαμε εις τους Άραβας, που μάς συνάδευαν. Οι Άραβες είνε τούσιν προληπτικοί, ώστε ή φροβρά κατάρα θά έπτοούσε ίσως τό θάρρος των. Θά άρνούντο ίσως να προχωρήσουν.

Η άγνοιά τους μάς πρόφύλαξε από τόν κίνδυνον αυτό. Έγκαταστάθηκα εκεί σε μια πρόχειρη σκηνή, πίσω από ένα βράχο λίγο πειό μακριά από την Κοιλιάδα του Μάγου. Άποσιωπήσαμε και τό όνομα αυτό από τους συνοδούς μας, για να μη φοβηθούν. Με τά ξύλα, τά όποια είχαμε φέρι μεζή μας, έκάμαμε μια σκάλα και την έτοποθετήσαμε στό βράχο. Βοήκαμε την μεγάλη όπή του βράχου, που έχρησίμευε για πόρτα. Έίχαμε πολλά φανάρια μαζή μας. Θέλαμε να έρευνήσωμε λεπτομερώς τόν τόπο που βρισκόμαθα. Όσο προχωρούσαμε, ή ψυχή μας γέμιζε από χαρά και έκπληξι συγχρόνως.

Ο τάφος ήτο από τους ώραιότερους και μεγαλοπρεπεστέρους που είχαμε δει στη ζωή μας. Από την πλουσίαν εργασία και την άξίαν της γλυπτικής και της ζωγραφικής, από την τελειότητα των στολισμάτων, ήτο φανερόν ότι ό τάφος είχε έτοιμασθει ένόσω έζούσε εκείνη, διά την όποιαν προορίζετο. Τά χρώματα και ή τέχνη των εικόνων ήταν καταπληκτικής ώραιότητος. Οι χρωματισμοί διετηρούντο ζωηροί, σάν να είχαν γίνει πρό ολίγων ήμερών. Ο συμβολισμός των εικόνων και των σκαλισμάτων περιστρέφοντο γύρω από την αυτήν ιδέα. Η έξωτερική σηλιά έχρησίμευε ως έξοδος. Εις τό άκρον ευρίσκειτο μια μικρά θύρα στρογγυλή. Τά σκαλισματα παρίστανον εκεί την Σελήνη, διάφορα δένδρα και ζώα, φέροντα πτερά εις τό κεφάλι, τόν Βούην Άπιν και τόν Θεόν του Βορρά. Άλλα σκαλισματα παρίσταναν τόν Άστερισμό της Άρκτου, τόν Πολικό Άστέρα και τόν Άρην. Επίσης ύπληχε ό άστερισμός της Μικράς Άρκτου που ήταν ζωηρότατος και εις μεγαλύτερον σχήμα. Οι άστερισμοί ήταν χρυσοσκαλισμένοι και έρχονταν ζωηρές λάμψεις γύρω μας. Επεράσαμε από την μικρή στρογγυλή πόρτα και ευρήκαμετό δωμάτιο και τόν τάφο έντελώς άπαράλλακτα, όπως τά περιγράφει ό Βάν Χίντ! Η πλάκα του τοίχου που έφερε την έπιγραφή ήτο σκαλισμένη με ιερογλυφικά σύμβολα μεγάλης ώραιότητος. Μερικά από τά σκαλισματα ήταν από ταμμένο κόκκινο. Και στην έπιγραφή διαβάσαμε τά έξις :

«*Τέρα, Βασιλισσα της Αιγύπτου, κόρη του Αντέλ, Μονάχου του Βορρά, Κόρη του Ηλίου, Βασιλισσά των Διωδημάτων.*»

Άκολουθούσε ή ιστορία της ζωής της και της βασιλείας της. Τά οικίσματα της βασιλισσής εΐταν άφθονα. Τά Ήνομια στέμματα της Άνω και Κάτω Αιγύπτου ήταν εκεί σκαλισμένα με έξαιρετικην λεπτότητα. Ητο κάτι έντελώς άπρόσδοκτον για μάς να είρωμε τό Λευκό και τό Κόκκινο στέμμα της Αιγύπτου. Εις την Αιγυπτίον ύπληχε ένας γενικός κανών. Μόνον οι βασιλείς έπροοΰσαν στέμμα εις τό κεφάλι. Ένώ εις την περίπτωσιν αυτήν τό στέμμα έφερετο από μια Βασιλισσα.

Μιά παρομοία έπιγραφή, δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει την προσοχή και την περιέργεια. Δεν είνε δυνατόν όμως να φαντασθήτε εις ποιον βαθμό ήταν ένδιαφερόουσα για μάς. Και άλλοι είχαν ιδεί αυτή την έπιγραφά, άλλί κανείς έως τώρα δεν είχε κατορθώσει να έννοήσει την σημασία της, επί τόσες χιλιάδες χρόνια. Έμεις είχαμε προορισθεί να έρωμε τό πλεονέκτημα αυτό, να έννοήσωμε την πραγμαγελία των νεκρών. Αυτή ή παραγγελία προήρχετο από κάποιον που ευρίσκετο εις έχθρας σχέσιν με τους Άρχαίους Θεούς. Οι τοίχοι του δωματίου που περιείχε την σαρκοφάγον είχαν επίσης έπιγραφές πολλές.

Όλες ή έπιγραφές, εκτός εκείνης, που ήταν επάνω στην πλάκα, είχαν χρώμα μπλέ τουρκουάζ. Κατεβήκαμε στον λάκκο με τά σύνεργά μάς. Ο κ. Τρελόνου πρώτος και έγω δεύτερος. Ήταν ένας λάκκος βάθους 70 ποδών. Τό πέραςμα δδηγοΰσε στό δωμάτιο, που περιείχε την σαρκοφάγο. Εκεί ευρήκαμε μια μεγάλη σαρκοφάγο από κίτρινη πέτρα. Είχε περιττόν να σάς την περιγράψω, γιατί την είδατε στό δωμάτιο του κ. Τρελόνου. Τό σκεπασμά της εΐτανε κατά γής, και ήταν άκριβώς όμοιο με την περιγραφή του Βάν Χίντ. Είχε περιττό να σάς ειπώ τί συγγινία μάς πρόξενεσθε ή θέα της. Φαντασθήκαμε τη συγγινία που θα ήσάβανθ ό Όλλανδός περιηγητής όταν αντίκρυσε τό λευκό χέρι, που ήταν άκουμισμένο στό σαβανωμένο σώμα της Μούμιας, τό όποιο βλέπαμε και μεις; τώρα.

(Άκολουθεί)